

Arrest

nr. 153 634 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 29 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 22 februari 2015 die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 juli 2015 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. GREENLAND, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 september 2011 diende mevrouw DDCJ, van Nederlandse nationaliteit, een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving (bijlage 19), in haar hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Op 22 september 2011 diende de heer DDPAC, van Nederlandse nationaliteit, een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving (bijlage 19), in zijn hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn.

Op 10 februari 2012 werd mevrouw DDCJ in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 27 februari 2012 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter), meer bepaald in zijn hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw DDCJ.

Bij schrijven van 23 mei 2014 werd verzoeker uitgenodigd om binnen een maand na de kennisgeving de bewijsstukken voor te leggen teneinde het socio-economisch onderzoek voorzien in artikel 42ter van de vreemdelingenwet mogelijk te maken (kennisgeving d.d. 5 juni 2014).

Op 15 september 2014 werd door de politie van Lanaken-Maasmechelen een relatieverslag opgesteld.

Op 22 februari 2015 nam verweerder de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 21 (kennisgeving d.d. 1 juni 2015). Het betreft de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater van de wet van 15.12.1980:

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Uit het relatieverslag dd. 24.07.2014 van de politie Maasmechelen blijkt dat er geen relatie meer is tussen betrokkene en zijn partner.

Betrokkene ondertekende op 05.06.2014 een document waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene legde volgende documenten voor:

- verklaring werkgever V BVBA: dit bewijs kan niet aanvaard worden aangezien deze verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst.
- huurcontract, kwaliteitscertificaat telenet, contractgegevens electrabel: aangezien het een basisbehoefte is om onderdak te hebben kan men bezwaarlijk stellen dat dit een bewijs is van sociale en economische integratie.

Bovendien kan dit geen belemmering vormen om terug te keren naar het land van herkomst.

- getuigschriften beroepsopleiding, arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij werkgever B BVBA opgemaakt 06.06.2014 + loonbrieven van juli 2013 t.e.m. mei 2014, attest RVA beëindiging van een beroepsopleiding: Echter, dit is onvoldoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk. Immers, het hebben van een job/inkomen is een min of meer basisvoorwaarde om een menswaardig bestaan te kunnen leiden.

-Getuigschrift van de cursus Maatschappelijke Oriëntatie: aangezien het volgen van deze cursus een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

- deelcertificaten lessen Nederlands van het département onderwijs en vorming + resultaten lessen Nederlands waaruit blijkt dat betrokkene geslaagd is: aangezien het volgen van Nederlandse les een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

Aangezien betrokkene er voor kiest geen andere bewijzen voor te leggen en er dus geen grondig onderzoek kan gevoerd worden naar onder andere de gezinssituatie, sociale en culturele integratie in België en de bindingen met zijn land van oorsprong, wordt verondersteld dat zijn situatie niet van die aard is dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene. Betrokkene is nog jong en kan in zijn land van herkomst een nieuw leven opstarten.

Artikel 7,§1,2° W. 15.12.1980: legaal verblijf in België verstrekken.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Overeenkomstig artikel 42quater, § 3 :

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Verzoeker heeft meer dan één jaar in België verbleven als familielid van een burger van de Unie. (stuk 3)

“Artikel 10 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden bevestigt deze rechtspraak door te stellen dat het verblijfsrecht van de betrokken familieleden van de burger van de Unie, wordt “vastgesteld” door de afgifte van een verblijfskaart. De Belgische Staat heeft ervoor geopteerd om de partner met wie de burger van de Unie een geregistreerd partnerschap heeft afgesloten te beschouwen als een familielid van een burger van de Unie. Dit blijkt uit artikel 40 bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet dat via artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ook van toepassing is op partners van Belgische onderdanen.

Uit het bovenstaande blijkt dat het verblijfsrecht niet ontstaat door de afgifte van de verblijfstitel, te dezen de F-kaart, doch reeds voordien, vanaf het ogenblik dat de aanvrager zich als een familielid van een burger van de Unie heeft kenbaar gemaakt, zijnde vanaf de aanvraag tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,

Het is dan zo dat verweester de toepassing van artikel 42quater, § 3, van de Vreemdelingenwet in verzoekers geval niet heeft nageleefd: immers verzoeker had bewijs voorgelegd dat hij werknemer in België is en aldus over voldoende bestaansmiddelen beschikt (stuk 1). Hij heeft dan het nodige aangetoond om te vermijden dat zijn verblijfsrecht zou moeten ingetrokken worden.

Verzoeker was toen in het bezit van ziekteverzekering (dit bewijs was toen in het bezit van verweester rekening houdend met het bestaan van de oorspronkelijk aanvraag doch verweester had dit bewijs mogen opvragen). (stuk 2)

Men zou verwachten van een behoorlijk bestuur dat zij rekening met dergelijke, belangrijke stukken zou houden. Verweester heeft de wet niet correct nageleefd.

De beslissing dient dan vernietigd te worden.”

Uit de uiteenzetting van verzoeker blijkt dat hij van oordeel is dat verweerder artikel 42quater, § 3 van de vreemdelingenwet niet heeft nageleefd.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet waarnaar voormelde bepaling refereert luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;”

Verzoeker gaat er in zijn betoog aan voorbij dat de burger van de Unie in functie van wie hij een verblijfsrecht verkregen heeft niet overleden is. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op artikel 42quater, § 3 van de vreemdelingenwet. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de beslissing gebaseerd is op artikel 42quater, § 1, lid, 4° van de vreemdelingenwet, met name *“het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.”* In de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat uit een relatieverslag opgesteld door de politie blijkt dat er geen relatie meer is tussen verzoeker en zijn partner. Dit wordt overigens niet betwist door verzoeker.

Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat artikel 42quater van de vreemdelingenwet werd geschonden of dat er een miskenning zou zijn van de beginsel van behoorlijk bestuur.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat,

“Betrokkene legde volgende documenten voor:

- *Verklaring werkgever V BVBA: dit bewijs kan niet aanvaard worden aangezien deze verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst.*

- *Huurcontract, kwaliteitscertificaat telenet, contractgegevens electrabel: aangezien het een basisbehoefte is om onderdak te hebben kan men bezwaarlijk stellen dat dit een bewijs is van sociale en economische integratie...*

- *Getuigschrift beroepsopleiding, arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bij werkgever B BVBA opgemaakt 06.06.2014 + loonbrieven van juli 2013 tot en met mei 2014, attest RVA beëindiging van een beroepsopleiding: Echter, dit is onvoldoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk. Immers, het hebben van een job/inkomen is een min of meer basisvoorwaarde om een menswaardig bestaan te kunnen leiden.*

- *Getuigschrift van de cursus Maatschappelijke Oriëntatie: aangezien het volgen van deze cursus een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.*

- *Deelcertificaten lessen Nederlands van het departement onderwijs en vorming + resultaten lessen Nederlands waaruit blijkt dat betrokkene geslaagd is: aangezien het volgen van Nederlandse les een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.”*

In conclusie, verweerder stelt dat geen grondig onderzoek kon gevoerd worden naar onder andere de gezinssituatie, sociale en culturele integratie in België en de bindingen met de land van oorsprong van verzoeker zodat verweerder mocht besluiten dat, gelet op de leeftijd van verzoeker, dat hij een nieuw leven in Tunisië kon opstarten.

Artikel 42 §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat, “Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

Verzoeker heeft geen familiebanden meer gelet op de echtscheiding. Dat is waar doch verzoeker heeft aangetoond dat hij op economisch en sociale geïntegreerd is: hij heeft opleidingen gevolgd, hij heeft een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur kunnen afsluiten, hij heeft een deftige woning kunnen huren en betalen, hij kan instaan voor de gewone kosten van het leven.

Dat betekent tevens ook dat hij zich op 'sociale' vlak ook geïntegreerd is: immers, hij functioneert op een normale manier met anderen in ons samenleving: in een horecazaak moet men met andere personen: andere werknemers en cliënten kunnen omgaan en dat conform de normen van dit maatschappij.

Er wordt een schending vastgesteld van de beginselen van redelijkheid. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Dat verweerster verwerpt alle stukken en beweert simpelweg dat, aangezien het een basisbehoefte is om onderdak te hebben en dat het hebben van een job is min of meer basisvoorwaarde om een menswaardig bestaan te kunnen leiden, dat zijn integratie niet bewezen is, is onredelijk en zorgvuldigheid: het afsluiten van een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur wordt totaal onderschat.

Door de aanvraag af te wijzen op grond van het feit dat er onvoldoende bewijsstukken neergelegd zijn geweest, heeft verwerende partij zijn verplichtingen niet nagekomen.

Wetend dat zijn sociaal en economisch leven hier is, een terugkeer zou uiteraard schadelijk zou zijn, en dat ondanks zijn leeftijd.

De beslissing dient vernietigd te worden."

De verwijzing naar artikel 42, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet waarnaar verzoeker verwijst, heeft geen betrekking op de situatie van verzoeker en heeft geen uitstaans met de bestreden beslissing. Uit de uiteenzetting van verzoeker blijkt echter dat hij doelt op een schending van artikel 42quater, § 1 van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong (...)"

De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet om reden dat er geen relatie meer is. Verzoeker betwist dit niet want hij geeft in zijn middel zelf toe dat hij uit de echt is gescheiden. Aldus kon verweerder een einde stellen aan het verblijf van verzoeker.

Verzoeker verwijst echter naar het feit dat hij economisch en sociaal geïntegreerd is. In de bestreden beslissing worden de stukken die door verzoeker werden voorgelegd, beoordeeld en daaruit blijkt dat verweerder van oordeel is dat hieruit volgt dat verzoeker niet op een bijzondere manier geïntegreerd is en dat zijn situatie niet van die aard is dat een terugkeer naar zijn land van herkomst schadelijk zou zijn voor verzoeker. Er wordt door verweerder aangegeven dat verzoeker nog jong is en in zijn land van herkomst een nieuw leven kan opstarten.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoeker neergelegde stukken ten bewijze van zijn economische en sociale integratie, doch zoals hiervoor uiteengezet van oordeel is dat deze integratie niet bijzonder is zodat dit een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat. Met zijn kritiek stelt verzoeker zijn beoordeling in de plaats van de beoordeling gemaakt door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Geplaatst binnen de context van zijn hiervoor geduide wettigheidsstoezicht, besluit de Raad dat, gelet op het feit

dat verzoeker geen (gegronde) kritiek aanhaalt m.b.t. het door verweerder in de bestreden beslissing uitgedrukte argument dat een terugkeer naar zijn land van herkomst in casu niet schadelijk zou zijn en dat verzoeker nog jong is om een nieuw leven op te starten in zijn land van herkomst, de door verweerder gemaakte beoordeling waarbij wel degelijk rekening werd gehouden met de sociale en economische integratie van verzoeker niet kennelijk onredelijk is.

Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat artikel 42quater, § 1 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden of dat verweerder onzorgvuldig tewerk is gegaan. Evenmin wordt een schending van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Als verzoeker het grondgebied zou moeten verlaten zou dit een ernstig en onherstelbaar schade veroorzaken: verzoeker zou zijn woonplaats verliezen en zijn huurcontract verbreken. Bovendien, verzoeker zou zijn werk verliezen waar hij al twee jaren werkt.

Een bevel om het grondgebied te verlaten zou dan een schending inhouden van artikel 8 EVRM. Verzoeker heeft recht op een privé leven hetgeen hier in België is. Hij is niet zoveel jaren in België doch hij heeft zijn volledige leven hier nu opgebouwd. Hij heeft immers geen leven meer in Tunesië.

Bovendien, indien de beslissing van Uw Raad is om de beslissing omtrent het einde stellen van zijn recht op verblijf in het rijk te vernietigen, dan dient het bevel tevens vernietigd te worden.

Verzoeker vraagt de schorsing en vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat betreft het privéleven benadrukt het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

In casu beroept verzoeker zich op het privéleven. Hij stelt dat hij zijn volledig leven in België heeft opgebouwd en wijst in het bijzonder op zijn tewerkstelling sedert twee jaren.

Met betrekking tot het privéleven van verzoeker wijst de Raad erop dat de Raad van State meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Verzoeker maakt met zijn bewering dat hij sinds bijna twee jaar in België

verblijft en hier werk heeft gevonden en geïntegreerd is, geen privéleven aannemelijk dat de gewone sociale relaties overstijgt en dus wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen.

Ten overvloede merkt de Raad op dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven niet absoluut is. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Verzoekers verblijfsrecht werd beëindigd conform artikel 42quater van de vreemdelingenwet, zodat de beweerde inmenging bij wet is voorzien en aan de legaliteitsvereiste is voldaan. Bovendien streeft deze beweerde inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Er dient derhalve beoordeeld te worden of de verwijdering noodzakelijk is in een democratische samenleving. De bestreden beslissing gaat immers gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wat de noodzakelijkheid van de bestreden beslissing betreft, houdt dit een toets van de evenredigheid in. De bestreden beslissing moet derhalve de Raad toelaten te onderzoeken dat de administratieve overheid heeft afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds en de belangen van de Belgische staat anderzijds.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft enkele criteria vooropgesteld om na te gaan of de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving (EHRM 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09, § 44; EHRM 2006, Üner v. the Netherlands, nr. 46410/99, § 57). Om aldus te beoordelen of een verwijderingsmaatregel noodzakelijk is in een democratische samenleving en proportioneel aan het vooropgestelde legitieme doel wordt onder meer rekening gehouden met:

- de hechtheid van sociale, culturele en familiale banden in het gastland en het land van bestemming.

Het Hof heeft eraan toegevoegd dat bij de beoordeling van deze criteria de leeftijd van de vreemdeling een belangrijke rol speelt. Zo is de leeftijd waarop de vreemdeling het gastland binnenkwam relevant, alsook de vraag of hij een groot deel van zijn leven in het gastland doorbracht. Wanneer blijkt dat een gevestigde vreemdeling gedurende het overgrote deel van zijn leven in het gastland woonde, dan moeten er serieuze redenen aanwezig zijn om de verwijdering uit het gastland te verantwoorden.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker pas in februari 2012 een aanvraag tot verblijf heeft ingediend. Het betoog van verzoeker dat hij geen leven meer heeft in Tunesië is een ongestaafd betoog. Het is duidelijk dat verzoeker die de leeftijd van 30 jaar heeft, het overgrote deel van zijn leven in Tunesië heeft doorgebracht. Hij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat hij geen sociale, culturele of familiale banden meer heeft in Tunesië. Verzoeker wist, of behoorde te weten, dat zijn verblijfstoestand gelinkt was aan het huwelijk met een Belgische onderdaan en dat zijn verblijf in een eerste periode van verblijf

kon worden beëindigd indien het huwelijk werd ontbonden. Er liggen voorts geen concrete hinderpalen voor die verzoeker verhinderen een privéleven te leiden in het land van herkomst. In deze situatie blijkt geen onevenwicht tussen de belangen van verzoeker en deze van de overheid.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het grondgebied te betreden. Het staat verzoeker vrij om een visumaanvraag in te dienen met het oog op zijn tewerkstelling in België.

Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn privéleven dermate verstoord wordt dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU